

a sin, he can say to himself, Even when something is permissible I don't fulfill my desire. How, then, can I stretch out my hand to something forbidden? By breaking his desire, he will also discover another great and powerful benefit: For it will reveal his heart's natural goodness and desire to repentance. For actually he loathes the nature that caused him to sin. In this way he will be reconciled

with God, may He be blessed, and will find favor in His eyes.

Practical Law:

Rambam, Forbidden Relations, Chapter 22

(1) One who has no wife may not teach children, because the children's mothers come to school to their children and the result will be, that he is attracted to women. So, too, a woman may not teach young children because of their fathers, who come because of their children and as a result, will be alone with her. The teacher does not have to have his wife present with him at the school; she [may be] at home and he [may] teach in his place. (2) The Sages decreed that women should converse together in the lavatory so that a man should [hear them and] not enter,

because of [the prohibition of] seclusion.

כִּי אִם תִּשְׁאַלְנוּ תִּתְּנוּ דְבַר בְּלִיעַל. וְעִבְרָה יְדַבֵּר אֶל לְבוּ הוּן בְּהִתֵּר לֹא אִמְלֵא תִּתְּנוּ וְאִיךָ אֶשְׁלַח יְדֵי בְּאִיסוּר וְעוֹד תִּמְצָא בְּשִׁבְרֵת הַתְּאוּהָ תוֹעֵלֶת רַבָּה וְעִצּוּמָה כִּי יִגְלֶה רִצּוֹן לְבוּ וְטוֹב חֲפִצּוֹ לְתִשׁוּבָה. כִּי הוּא מוֹאֵס הַטְּבַע אֲשֶׁר גָּרַם לוֹ הַחֲטָא וּבִזָּה יִתְרַצֶּה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְיִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו:

הלכה

הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כב

א מִי שְׁאִין לוֹ אִשָּׁה לֹא יִלְמַד תִּינוּקוֹת. מִפְּנֵי שְׂאֵמוֹת הַבָּנִים בָּאוֹת לְבֵית הַסֵּפֶר לְבִנְיָהֶם וְנִמְצָא מִתְּגַרְהַ בְּנָשִׁים. וְכֵן אִשָּׁה לֹא תִלְמַד קְטָנִים מִפְּנֵי אֲבוֹתֵיהֶם שֶׁהֵם בָּאִים בְּגִלְל בְּנֵיהֶם וְנִמְצָאוּ מִתְּיָחָדִים עִמָּהּ. וְאִין הַמְּלַמֵּד צָרִיךְ שְׂתִהְיֶה אִשְׁתּוֹ שְׂרוּיָה עִמּוֹ בְּבֵית הַסֵּפֶר אֶלֶּא הִיא בְּבֵיתָהּ וְהוּא מְלַמֵּד בְּמִקְוָמוֹ: ב תִּקְנֵנוּ חֲכָמִים שְׂתִהְיֶינָה הַנָּשִׁים מְסֻפְרוֹת זֹו עִם זֹו בְּבֵית הַכְּסָא כְּדִי שְׁלֹא יִכְנַס שָׁם אִישׁ מִשׁוּם יְחִוּד:

ACHAREI FOR THURSDAY

אחרי ליום חמישי

TORAH

תורה

כיון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי זה אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

כב וַיִּטּוֹל צִפְרִיאַ עֲלוּחֵי יֵת כָּל חוֹבֵיָהוּן לְאַרְעָא דְלֹא יִתְבָּא וַיִּשְׁלַח יֵת צִפְרִיאַ בְּמַדְבְּרָא: כג וַיִּיעוֹל אַהֲרֹן לְמִשְׁכַּן זִמְנָא

כב וּנְשָׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת־כָּל־עֲוֹנֹתָם אֶל־אֶרֶץ גְּזֹרָה וְשִׁלַּח אֶת־הַשְּׁעִיר בְּמַדְבָּר: כג וּבֹא אַהֲרֹן אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת־

(22) The he-goat will thus carry upon itself all their sins to a cut-off land, and he must cast off the he-goat into the desert. (23) And Aharon will come into the

RASHI

(23) **And Aharon will come into the Tent of Appointment** — *Our Rabbis have taught (Torat Kohanim 16:60; Yoma 32a) that*

this is not the [correct chronological] place for this verse, and they gave a reason for this in

רש"י (כג) וּבֹא אַהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד. אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, שְׁאִין זֶה מִקְוָמוֹ שֶׁל מִקְרָא זֶה, וְנִתְּנוּ טַעַם לְדַבְּרֵיהֶם

וַיִּשְׁלַח יְתָ לְבוּשֵׁי בּוֹצֵא דֵי
 לְבַשׁ בְּמַעְלֵיָה לְקוֹדֶשֶׁתָא
 וַיִּצְנַעְנֹן תַּמָּן: כִּד וַיִּסְחִי יְתָ
 בְּסַרְיָה בְּמֵיָא בְּאַתֵּר קִדִּישׁ

בְּגָדֵי הַבָּד אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל-הַקֹּדֶשׁ
 וְהִנִּיחָם שָׁם: כִּד וְרָחַץ אֶת-בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם

Tent of Appointment, and remove the linen garments that he had worn when he came into the Sanctum, and there, he should store them away [permanently]. (24) And he will immerse his flesh [in a *mikvah*] in a holy place and don his

RASHI

Tractate Yoma (32a). And they said: "This whole passage is in correct chronological order, except for this entrance [of Aharon into the Tent of Appointment, as described in our verse]. For this [final entrance of Aharon into the Tent of Appointment to store his garments away permanently] actually took place after the High Priest sacrificed his burnt-offering and the people's burnt-offering, [and after] the burning of the sacrificial portions from the bull and goat, for all of those procedures were performed outside [the Sanctum, with the High Priest] donned in his gold garments. [It was only after all of this, that he] immersed in the

mikvah, sanctified [his hands and feet with water from the laver], removed his gold garments, donned his white garments and then he would [finally] "come into the Tent of Appointment" in order to take out the spoon and pan, with which he had performed the incense procedure in the inner Sanctum. [Then,] [Aharon will ...] remove the linen garments — After he took out [the spoon and pan from the Sanctum], and then he donned his gold garments [in order to perform] the afternoon תמיד [i.e., the continuous burnt-offering sacrificed twice every day]. The following, therefore, is the order of Holy Service performed [on Yom Kippur]: The morning תמיד is sacrificed [by the High Priest, donned] in his gold garments; then, donned in white garments, [the High Priest performs] the service inside [the Sanctum] involving the bull and he-goat and the incense procedure [with the burning coals] in the pan; then, donned in his gold garments, he sacrificed his ram, the people's ram and some of the additional sacrifices [of the day (see Numbers 29:7-11)]; then, donned in white garments, the spoon and pan were taken out [of the Sanctum]; after this, donned in his gold garments, he offered up the remainder of the additional sacrifices [of the day], the afternoon תמיד and performed the incense procedure in the heikhal [the chamber of the outer Sanctum] upon the internal [golden] altar. Hence, the sequence of verses, corresponding to the chronological order of the Holy Service is as follows: (a) (Verse 22), "and he must cast off the he-goat into the desert;" then

רש"י

בְּמִסְכַּת יוֹמָא, וְאָמְרוּ: כִּל הַפְּרָשָׁה בְּלָה נֶאֱמָרָה עַל הַסֵּדֶר, חוּץ מִבִּיאָהּ זוֹ, שֶׁהִיא אַחַר עֲשִׂית עוֹלָתוֹ וְעוֹלַת הָעֵם וְהַקְטָרֶת אֲמוּרֵי פֶר וְשְׁעִיר שְׁנַעֲשִׂים בַּחוּץ בְּבִגְדֵי זָהָב, וְטוֹבֵל, וּמְקַדֵּשׁ, וּפּוֹשְׁטָן וְלוֹבֵשׁ בְּבִגְדֵי לָבָן, וּבָא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְהוֹצִיא אֶת הַכֶּפֶף וְאֶת הַמַּחְתָּה, שֶׁהַקְטִיר בָּהּ הַקְטָרֶת לְפָנָי וּלְפָנִים: וּפָשַׁט אֶת בְּגָדֵי הַבָּד. אַחַר שֶׁהוֹצִיאָם, וְלוֹבֵשׁ בְּבִגְדֵי זָהָב לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים; וְזֶהוּ סֵדֶר הָעֲבוֹדוֹת: תַּמִּיד שֶׁל שַׁחַר בְּבִגְדֵי זָהָב, וְעֲבוֹדַת פֶּר וְשְׁעִיר הַפְּנִימִיִּים וְקִטְרֶת שֶׁל מַחְתָּה בְּבִגְדֵי לָבָן, וְאֵילוֹ וְאֵיל הָעֵם וּמִקְצַת הַמוֹסָפִין בְּבִגְדֵי זָהָב, וְהוֹצֵאת כֶּף וּמַחְתָּה בְּבִגְדֵי לָבָן, וְשִׁירֵי הַמוֹסָפִין וְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים וְקִטְרֶת הַהֵיכָל שֶׁעַל מִזְבַּח הַפְּנִימִי בְּבִגְדֵי זָהָב; וְסֵדֶר הַמִּקְרָאוֹת, לְפִי סֵדֶר הָעֲבוֹדוֹת כֶּף הוּא:

בְּמִקְוֹם קָדוֹשׁ וְלִבְשׁ אֶת־בְּגָדָיו וַיֵּצֵא וַיִּלְבֹּשׂ יָת לְבוּשׁוֹהֵי יִפְוֹק

garments. He will then go out and sacrifice his burnt-offering and the people's

RASHI

רש"י

(verse 24), "And he will immerse his flesh ... He will then go out and sacrifice his burnt-offering ... ;" then (verse 25), "the sin-offering's fat ... ;" then the remainder of this passage, up till (verse 26), "And after this, he may come into the camp;" only then [comes our verse 23 into the chronological sequence,] "And Aharon will come [into the Tent of Appointment, and remove the linen garments]," **And there, he should store them away [permanently]** — This verse teaches us that [at the end of the Holy Service inside the Sanctum, the white garments used by the High Priest] must be stored away forever. The High Priest must not use those four [white] garments for any other Yom

"וְשָׁלַח אֶת הַשְּׂעִיר בַּמִּדְבָּר", "וְרָחַץ אֶת בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְגו'", "וַיֵּצֵא וְעָשָׂה אֶת עֹלֹתוֹ וְגו'", "וְיָאֵת הַלֶּבֶת הַחֲטָאֵת וְגו'" וְכָל הַפָּרֶשֶׁה עַד וְאַחֲרָיָהּ כִּן יְבוֹא אֶל הַמִּזְבֵּחַ", וְאַחֲרָיָהּ פֶּן: "וּבֹא אֶהְיֶה"; וְהַנִּיחָם שָׁם. מִלְּמַד שְׁטַעַנְיָן גְּנִיזָה וְלֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאוֹתָן אַרְבַּעַת בְּגָדִים לַיּוֹם כְּפוּרִים אַחֵר: (כד) וְרָחַץ אֶת בְּשָׂרוֹ וְגו'. לְמַעַלְלָה לְמַדְנָה מ'וְרָחַץ אֶת בְּשָׂרוֹ וְלִבְשָׁם", שְׂבִשָּׁהוּא מְשֻׁנָּה מִבְּגָדֵי זָהָב לְבָגְדֵי לָבָן, טַעוֹן טְבִילָה. [שְׂבִיבָאוֹתָהּ טְבִילָה פֶּשֶׁט בְּגָדֵי זָהָב שֶׁעַבְדֵי בְּהֵן עֲבוּדָת תַּמִּיד שֶׁל שָׁחַר וְלִבְשׁ בְּגָדֵי לָבָן לְעַבְדוֹת הַיּוֹם; וְכֵאֵן לְמַדְנָה שְׂבִשָּׁהוּא מְשֻׁנָּה מִבְּגָדֵי לָבָן לְבָגְדֵי זָהָב, טַעוֹן טְבִילָה: בְּמִקְוֹם קָדוֹשׁ. (ת"כ, יומא, שם) הַמְקֻדָּשׁ בְּקֻדְשַׁת עֲזָרָה, וְהִיא הֵיטָהּ בְּגַבֵּית הַפָּרוּהָ, וְכֵן אַרְבַּע טְבִילוֹת הַבָּאוֹת חוּבָה לַיּוֹם, אֶבֶל הָרַאשׁוֹנָה הֵיטָהּ בְּחָל: וְלִבְשׁ אֶת בְּגָדָיו.

Kippur [nor must an ordinary priest use them on any regular day, even though four white garments are the regular uniform for ordinary priests] (Torat Kohanim 16:61; Yoma 12b). **(24) And he will immerse his flesh [in a mikvah]** — Above (see Rashi verse 4), we learned that since the verse says, "he must immerse in the waters [of a mikvah] and then don them," when the High Priest changes from his gold garments into the white garments, he is required to immerse in a mikvah. For the immersion of that verse, refers to that which took place when he removed his gold garments, with which he had performed the Holy Service of the morning תַּמִּיד, and subsequently changed into the white garments, to perform the Holy Service of the day (see verse 4). In our verse here, we learn that when the High Priest changes from the white garments into his gold garments, he [also] is required to immerse in a mikvah (Torat Kohanim 16:60; Yoma 32a). **In a holy place** — That had been sanctified with the [degree of] holiness of the Courtyard of the Holy Temple, and the place [specifically referred to here] was in the roof of [a chamber in the Holy Temple, called] Beit HaParvah. Likewise, [Since five immersions were required on Yom Kippur (see Rashi verse 4 above),] the other four immersions which were obligatory for the day [were also performed in the mikvah located in Beit HaParvah], except for the very first immersion, which was performed in an unsanctified place [because this immersion, in preparation to sacrifice the morning תַּמִּיד, took place every day and was not, therefore, specific to the Yom Kippur Holy Service] (Torat Kohanim 16:62; Yoma 30a). **And don his garments** — [meaning "his" regular]

ויעבד ית עלתיה וית עלת
 עמא ויכפר עלוהי ועל עמא:
 כה וית תרבא דחטאתא יסק
 למדבחה: כו ודמוביל ית
 צפירא לעזאזל יצבע
 לבושוהי ויסחי ית בסריה
 במיא ובתר פן ייעול
 למשריתא:

וְעָשָׂה אֶת-עֹלָתוֹ וְאֶת-עֹלֵת הָעָם וְכִפֵּר
 בְּעֹדוֹ וּבְעֵד הָעָם: שְׁלִישֵׁי שָׁנִי בַמְּחֻבְרִין כַּה וְאֵת
 חֶלֶב הַחֹטָאֵת יִקְטִיר הַמִּזְבְּחָה: כו וְהַמְשִׁלַּח
 אֶת-הַשְּׁעִיר לְעֹזָאזֵל יִכְבֵּס בַּגָּדָיו וְרָחַץ
 אֶת-בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֲרֵי-כֵן יָבוֹא אֶל-
 הַמַּחֲנֶה:

burnt-offering, and he will effect atonement for himself and for the people.
 (25) And he will cause the sin-offering's fat to [go up in] smoke upon the altar.
 (26) And the person who cast off the he-goat to *Azazel*, must immerse his
 garments and immerse his flesh in the waters [of a *mikvah*]. And after this, he
 may come into the camp.

RASHI

eight garments, in which he officiates throughout all the days of the year. He will then go out — from the heikhal, to the Courtyard in which the altar for burnt-offerings was located, **And sacrifice his burnt offering** — namely, “and a ram as a burnt-offering,” stated above (verse 3),

[when Scripture says there,] “*Aharon will come with this ...*,” **And the people's burnt-offering** — namely, “and one ram as a burnt-offering,” stated above (verse 5), [when Scripture says there,] “*And from the community of the Children of Israel ...*” (25) **The sin-offering's fat** — [This refers to] the sacrificial fats of the [sin-offering] bull and the [sin-offering] he-goat. **And he will cause [the sin offering's fat] to [go up in] smoke upon the altar** — [referring to] the external altar, for, in contrast, with regards to the internal [incense] altar, Scripture says (Exodus 30:9), “*Do not bring up on it any alien incense or burnt-offering or meal offering*” [and likewise, no sin-offering must be brought on the internal altar].

רש"י

שמונה בגדים שהיה עובד בהן כל ימות השנה: ויצא. מן ההיכל אל החצר שמוזבח העולה שם: ועשה את עלתו. איל לעולה האמור למעלה: “בזאת יבא אהרן וגו’”: ואת עלת העם. “ואיל אחד לעלה” האמור למעלה “ומאת עדת בני ישראל וגו’”: (כה) ואת חלב החטאת. אמורי פר ושעיר: יקטיר המזבחה. על מזבח החיצון, דאלו בפנימי כתיב: “לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה” (שמות, ל, ט):

PROPHETS Ezekiel 22

כב כאתמסאה כסף בגו כורא

נביאים יחזקאל פרק כב
 כב כהתוך כסף בתוך כור כן תתכו בתוכה

(22) As silver is melted in the midst of a furnace, so will you be melted in its

וַיִּדְעַתֶּם כִּי־אֲנִי יְדֹוּהַ שְׁפַכְתִּי חַמְתִּי עֲלֵיכֶם: כג וַיְהִי דְבַר־יְדֹוּהַ אֵלַי לֵאמֹר: כד בֶּן־אָדָם אָמַר־
 לָהּ אַתְּ אֶרֶץ לֹא מְטַהֶרֶת הִיא לֹא גִשְׁמָה בַּיּוֹם
 זֶעַם: כה קָשָׁר נְבִיאֶיהָ בְּתוֹכָהּ כַּאֲרִי שׂוֹאֵג טָרֶף
 טָרֶף נֶפֶשׁ אָכְלוּ חֶסֶן וַיִּקַּר וַיִּקְחוּ אֶל־מִנּוֹתֶיהָ הַרְבֵּוּ
 בְּתוֹכָהּ: כו כִּהְנִיחַ חַמְסוֹ תוֹרָתִי וַיְחַלְלוּ קִדְשִׁי
 בֵּין־קֹדֶשׁ לַחֹל לֹא הִבְדִּילוּ וּבֵין־הַטְּמֵא לַטְהוֹר לֹא
 הוֹדִיעוּ וּמִשְׁבֹּתוֹתַי הֶעֱלִימוּ עֵינֵיהֶם וַאֲחַל בְּתוֹכֶם:
 אַרְמְלֹתֶיהָ אֲסָגִיאוּ בְּגוֹה: כז כִּהֲנֶהָ חֲטָפִין בְּאוֹרֵיתִי וּמִפְסִין קִדְשִׁי בֵּין קוֹדֶשׁא לַחֹלָא לֹא אִפְרִישׁוּ וּבֵין
 מִסְאָבָא לְדַכְיָא לֹא הוֹדִיעוּ וּמִיּוֹמֵי שְׂבִיָּא דִּילִי כִּבְשׁוּ עֵינֵיהוֹן וְחַלַּת רְעוּתִי בִּינֵיהוֹן:

midst, and you shall know that I, the Lord, have poured out My fury upon you. (23) The word of the Lord came to me, saying: (24) Son of man, say to her: You are a land that is not cleansed; it was not rained upon in the day of fury. (25) There is a conspiracy of her prophets in her midst, like a roaring lion, tearing prey; they devoured souls, riches and honor they take, they increase her widows in her midst. (26) Her priests robbed My Torah and profaned My holy things; they did not distinguish between holy and profane, neither did they let them know [the difference] between unclean and clean, and they hid their eyes from My Sabbaths, and I was profaned in their midst.

RASHI

רש"י

(24) It was not rained upon in the day of fury — *As the Targum paraphrases: Good deeds were not performed in her midst which would protect her on the day of curse.*

(כד) לֹא גִשְׁמָה בַּיּוֹם זֶעַם. כִּתְרָגוּמוֹ לֹא אֲתַעֲבִידוּ בָּהּ עוֹבְדֵי־טָבִין דִּיגְנוּן עֲלֶיהָ בַּיּוֹם לָוט: (כה) קָשָׁר נְבִיאֶיהָ. בְּעֶצֶה רְעָה: חֶסֶן. מְמוֹן: (כו) חַמְסוֹ תוֹרָתִי. שְׁלֹא הוֹכִיחוּ אֶת הָעָם: וַאֲחַל. וְנִתְחַלְלַתִּי:

(25) There is a conspiracy of her

prophets — *In an evil counsel.* חֶסֶן — *Money.* (26) Robbed My Torah — *Because they did not reprove the people.* וַאֲחַל — *And I was profaned.*

WRITINGS Proverbs 26

כתובים משלי פרק כו

ט חוֹחַ עֲלֶיהָ בְּיַד־שָׂכוֹר וּמִשָּׁל בְּפִי כְּסִילִים: י רֶב ט כּוֹבֵא סֶלֶק בְּיַד דְּרוֹיָא
 (9) [As] a thorn [that] came up in a drunkard's hand so is a parable in the mouth

RASHI

רש"י

(ט) חוֹחַ עֲלֶיהָ. כּוֹחַ שְׁחוּא נִדְבֵק בְּיַד שָׂכוֹר, כּוּן

מְחוּלָל־כָּל וְשׂוֹכֵר כְּסִיל וְשׂוֹכֵר עֲבָרִים: יֵאָמֵר כְּכֹלֵב שֶׁבַע
 עַל־קָאוּ כְּסִיל שׁוֹנֵה בְּאוֹלָתוֹ: יֵב רְאִיתָ אִישׁ חָכָם
 בְּעֵינָיו תִּקְוָה לְכִסִּיל מִמֶּנּוּ: יֵג אָמַר עֲצֵל שֶׁחָל
 בְּדַרְךְ אֲרִי בֵּין הָרְחֹבוֹת:

נְפִשֵׁיהֶם סְכָלָא טַב מְנִיָּה: יֵג אָמַר עֲטָלָא שֶׁחָלָא בְּאַרְחָא אֲרִיא בְּיַת שְׁוֹקִי:

of fools. (10) The Master created all, and He hires a fool, and He hires transients. (11) As a dog returns to its vomit, so does a fool repeat his folly. (12) If you see a man who is wise in his own eyes, there is more hope for a fool, than for him. (13) The lazy man says, There is a middle sized lion on the road, a mature lion is between the streets.

RASHI

רש"י

in a drunkard's hand, so is the parable stated below stuck in the mouth of a fool to be for him a thorn, a painful thorn.

הַמְשַׁל שְׁלֵמָטָה נִדְבָק בְּפִי הַכִּסִּיל לְהִיּוֹת לוֹ לְחוֹחַ וּלְקוֹץ:

Mishnah Chullin chapter 2

משנה חולין פרק ב

(1) [At the outset,] one should slaughter both the foodpipe [esophagus] and windpipe [trachea] when slaughtering poultry, however,] if one slaughtered one [of the organs of the throat], in the case of poultry,

א הַשּׁוֹחֵט אֶחָד בְּעוֹף, וְשְׁנַיִם בְּבַהֲמָה, שְׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה. וְרַבּוֹ שֶׁל אֶחָד, כְּמוֹהוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עַד שִׁישְׁחוּט אֶת הַוּרְדִּינִין. חָצִי אֶחָד בְּעוֹף, וְאֶחָד וְחָצִי בְּבַהֲמָה, שְׁחִיטָתוֹ פְּסוּלָה. רַב אֶחָד בְּעוֹף וְרַב שְׁנַיִם

or both organs, in the case of cattle, the slaughtering is valid. Most of an organ is equal to [the whole of] it. Rabbi Yehudah says, [Since, poultry is often roasted whole, therefore,] he must cut through the jugular veins [to release all the blood before it gets cold and hardens]. [If one cut] half an organ of a bird, or one and a half organs in the case of cattle, the slaughtering is not valid. [If a man cut] most of one organ in the case of a bird or most of each organ in the

רבנו עובדיה מברטנורא

א הַשּׁוֹחֵט אֶחָד בְּעוֹף. משום דלכתחלה מבעי לשחוט שני סימנין אפילו בעוף תנא השוחט, דמשמע דאחד בעוף דיעבד אין, לכתחלה לא. אבל שנים בבהמה לכתחלה הוי, דעד כמה לשחוט ולזילול. אי נמי, משום דבעי למתני ורובו של אחד כמוהו דדוקא דיעבד, דלכתחלה צריך שיתכוין לשחוט כל ה סימן כולו. ואחד בעוף נפקא לן דכשר מקרא דכתיב (ויקרא יא) זאת תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרומשת במים, הטילו הכתוב לעוף בין בהמה לדגים, לחייבו בשני סימנים אי אפשר שכבר הוקש לדגים לפטרו בלא כלום אי אפשר שכבר הוקש לבהמה, הא כיצד, הכשרו בסימן אחד. ושחיטה מן הצואר, ובשני סימנים, וחמשה דברים הפוסלים את השחיטה, שהייה, דרסה, חלדה, הגרמה, ועיקור, כולוהו גמרא גמירי לה, דתנאי וזבחת כאשר צויתך, מלמד שנצטוו משה בעל פה על הלכות שחיטה, על הוושט ועל הקנה ועל רוב אחד בעוף ועל רוב שנים בבהמה עד שישחוט את הוורידים. כמין חוטין שעל שני צדי הקנה, ואעוף

case of cattle, the slaughtering is valid. (2) If a man slaughtered two animals simultaneously, the slaughtering is valid. If two persons held the knife [each at opposing ends] and slaughtered [one pushing forward while the other pulls back and vice versa] even if one held it higher and the other lower [the knife was held on a slant] the slaughtering is valid. (3) If he cut off the head with one stroke [he placed the knife on the throat and pressed until he severed the head] the slaughtering is not valid. If while cutting [instead of the normal two strokes, gliding the knife forward and then back], he cut through the neck with the first motion the

slaughtering is valid provided the knife extended [an additional] width of the neck [i.e., in order that one should be able to cut through the neck in a smooth gliding motion only, without using any pressure, the knife must be two neck-widths long]. If while cutting, he cut through two necks [lying side by side] with one stroke, the slaughtering is valid provided the knife extended the width of a neck [besides the two necks he slaughtered in one forward motion, i.e., three neck-widths]. When is this said? Only in the case where the slaughterer moved the knife forward and not backward, or backward and not forward, but if he moved the knife forward and backward, however small it [the knife] was, even if it was a small, surgical blade, the slaughtering is valid. If the knife fell down and [during its downward fall] slaughtered [an animal], even though it slaughtered it in the proper way the slaughtering is not valid, for it is written “and you will sacrifice ... and you will eat” (Deuteronomy 27:7) that is to say, that which you slaughter you may eat [and not if it fell on its own. However, if he threw it even when he had no intention of slaughtering, it would be valid]. If [while in middle of slaughtering] the knife fell and he paused [in the slaughtering in order] to pick it up [or] if his coat fell down and he paused [while slaughtering in order] to pick it up [or] if he sharpened the knife and [as a result] grew tired and [stopped in middle of the slaughter and] another came

רבנו עובדיה מברטנורא

בלבד קאי ר' יהודה, כדי להוציא את דמו, הואיל וצולחו כולו כאחד. ושחיטה דקאמר ר' יהודה, לאו דוקא, אלא שניקב הוורידין בשעת שחיטה קודם שיקרוש הדם דתו לא נפיק על ידי מליחה. ואין הלכה כר' יהודה: **רוב אחד בעוף**. כו'. ואע"ג דנתן ברישא רובו של אחד כמוהו, הדר תנא הכא רוב אחד בעוף וכו', חד בחולין וחד בקדשים, דאי אשמעינן בחולין הוה אמאינא חולין הוא דסגי ליה ברובא משום דלאו לדם הוא צריך, אבל קדשים דלדם הוא צריך לא תסגי ליה ברובא, קמשמע לן: **ב שנים אוחזין בסכין ושוחטין**. בהמה אחת: **אפילו אחד למעלה ואחד למטה**. שזה אוחו בקצה אחד של סכין, וחברו בצדו השני: **להתז את הראש**. כאדם המתז קנה או דלעת שרוחק הסכין בכח ופוסק. וזו היא דרסה: **היה שוחט**. במשיכה, והתז הראש בהבאה בלבד, או בהולכה בלבד. ולשחיטת הסימנים שיעור הכשר, קרי התז את הראש: **אם יש בסכין מלא צואר**. חוץ לצואר הבהמה והעוף ששוחט: **כשרה**. שיש בסכין כדי לשחוט במשיכה בלא דרסה. אבל אם אין אורך הסכין אלא כעובי הצואר או חוץ לצואר משהו, דרסה היא,

בבהמה, שחיתו כשרה: **ב השוחט שני ראשין כאחד**, שחיתו כשרה. שנים אוחזין בסכין ושוחטין, אפילו אחד למעלה ואחד למטה, שחיתתן כשרה: **ג התז את הראש בבת אחת**, פסולה. הנה שוחט והתז את הראש בבת אחת, אם יש בסכין מלא צואר, כשרה. הנה שוחט והתז שני ראשים בבת אחת, אם יש בסכין מלא צואר אחד, כשרה. בפה דברים אמורים, בזמן שהוליד ולא הביא, או הביא ולא הוליד. אבל אם הוליד והביא, אפילו כל שהוא, אפילו באומל, כשרה. נפלה סכין ושחטה, אף על פי ששחטה כדרכה, פסולה, שנאמר (דברים כז), **וּבַחַת וְאָכַלְתָּ, מֵה שְׂאֵתָהּ זֹבַחַת, אֶתָּה אוֹכֵל**. נפלה סכין והגביהה, נפלו כליו והגביהו, השחיתו את הסכין ועף, ויבא חברו ושחט, אם שהה כדי

and slaughtered [i.e., finished, in each case] if the pause was for the length of time required for slaughtering, the slaughtering is invalid. Rabbi Shimon said [It is invalid] if the pause was for the length of time required for examining [the knife]. (4) If a man first cut the gullet and then tore away the windpipe or first tore away the windpipe and then cut the gullet or if he cut one of these organs and paused until the animal died or if he thrust the knife underneath the second organ and cut it [from back to front, in an upward motion, in

all these cases]: Rabbi Yeshevav says, The animal is *neveilah* [and defiles when one carries it]; Rabbi Akiva says It is *treifah* [and does not defile]. Rabbi Yeshevev laid down this rule in the name of Rabbi Yehoshua: Whenever an animal is rendered invalid by a fault in the slaughtering, it is *neveilah*; whenever an animal has been duly slaughtered but is rendered invalid by some other defect, it is *treifah*. Rabbi Akiva [ultimately] agreed with him. (5) If a man slaughtered cattle or a wild beast or a bird and no blood came out, it is kosher and it may be eaten by one whose hands have not been washed [and are ritually impure to the second degree, by Rabbinic decree] for it has not been rendered predisposed to impurities [by becoming wet (see Rashi, Leviticus 11:34, Chok, vol. 5, pg. 297)] through blood [and therefore he does not defile the meat to the third degree by touching it. (Even though ordinary meat does not become defiled to the third degree, we are speaking about people who only ate food with the stringency of consecrated foods, a common practice in order to become accustomed

שְׁחִיטָה, פְּסוּלָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם שָׁהָה כְּדֵי בְּקוּר: ד' שָׁחַט אֶת הַיֵּשֶׁט וּפְסַק אֶת הַגְּרִגְרֵת, אוֹ שָׁחַט אֶת הַגְּרִגְרֵת וּפְסַק אֶת הַיֵּשֶׁט, אוֹ שְׁשָׁחַט אֶחָד מֵהֶן וְהִמְתִּין לָהּ עַד שְׁמִתָּהּ, אוֹ שֶׁחָלִיד אֶת הַסִּכִּין תַּחַת הַשְּׁנַי וּפְסָקוֹ, רַבִּי יִשְׁכָּב אוֹמֵר, נִבְלָה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, טְרֵפָה. כָּלֵל אָמַר רַבִּי יִשְׁכָּב מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כָּל שֶׁנִּפְסְלָה בְּשִׁחִיטָתָהּ, נִבְלָה. כָּל שֶׁשְׁחִיטָתָהּ כְּרָאוּי וְדָבָר אַחֵר גָּרַם לָהּ לִפְסֹל, טְרֵפָה. וְהוֹדָה לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא: ה' הַשּׁוֹחֵט בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף וְלֹא יֵצֵא מִהֶן דָּם, כְּשֵׁרִים, וְנֶאֱכָלִים בְּיָדַיִם מְסוּאָבוֹת, לְפִי שְׁלֵא הִכְשָׁרוּ בָדָם. רַבִּי שְׁמַעוֹן

רבנו עובדיה מברטנורא

שאינן הסימנים נחתכין במשיכה זו לבדה בלא דרסה: **אם יש בסכין מלוא צואר אחד.** חוץ לשני הצוארים. דהיינו שיעור שלשה צוארים: **איזמל.** תער דק קטן מאד. ולא גזרינן איזמל שאין לו קרנים אטו איזמל שיש לו קרנים. ואיזמל שיש לו קרנים הוא שרגילים לעשות כמין קרנים לאיזמל לנוי על גביו ונוטים לצד ראשו, ומתוך שהוא קטן מאד הוא נשמט מן הצואר, וכשהוא מוליך ומביא יש לחוש שמא יחלידו הסימנים אותן הקרנים: **נפלה סכין ושחטה.** טעמא דנפלה, הא הפילה הוא כשרה, ואע"ג דלא איכוין לשחוט, דלא בעינן כוונה בשחיטה, מדאצטריך קרא למימר גבי קדשים לרצונכם תזבחו, לדעתכם זבחו כלומר מדעת וכוונה, שמע מינה דבחולין לא בעינן כוונה: **נפלה סכין והגביהה.** ושהה בהגבהה זו: **כליו.** בגדיו: **השחיו את הסכין.** קודם שחיטה: **ועף.** העשה עיף ויגע מחמת השחזה, וכשהתחיל לשחוט לא היה בו כח, ופסק שחיטתו ובא חבר ושחט: **כדי שחיטה אחרת.** כדי שישחוט רוב שנים בבהמה אחרת כמותה כשהיא רבוצה, גסה לגסה, ודקה לדקה, ועוף לעוף. והרמב"ם פסק כדברי האומר כדי שחיטת בהמה דקה לעוף, ובעי נמי כדי שגיבנהה וירביצנה ולא נהגו כן: **כדי בקור.** כשיעור שהטבח בודק ומבקר את סכינא. ואין הלכה כר' שמעון: **ד' ופסק את הגרגרת.** היינו עיקור ובבהמה קאי: **תחת השני.** תחת הסימן השני. שהיה תוחב הסכין בין הסימן לצואר: **החליד.** כסה. ולשון חלדה, כחולדה הדרה בעיקרי הבתים דמכסיא: **ופסקו.** מלמטה למעלה: **נבלה.** ומטמאה במשא: **טרפה.** ואינה מטמאה: **ודבר אחר גרם לה להפסל.** כגון אחד מן הטרפיות השנויות בפרק ואלו טריפות: **ה' בידים מטואבות.** כלומר בלא נטילת ידים. דגזרו על הידים להיות שניות לטומאה. ובחולין שנעשו על טהרת הקודש מיירי דשני עושה שלישי בהן. דאילו בחולין גרידא, אפילו היו מוכשרים בדם, אין שני עושה שלישי

to the rules applying to consecrated foods)]. Rabbi Shimon says, It has been rendered susceptible to impurity by the slaughtering [itself, since the meat became kosher to eat, it is an “edible” and also becomes susceptible to impurity]. (6) If a man slaughtered a dying animal [an animal that cannot stand on its own is considered a dying animal]: Rabbi Shimon ben Gamliel says [We fear that before the completion of the slaughter it may have died on its own, the slaughtering therefore is invalid] unless it jerked [both] its foreleg and its hind leg [indicating life at the completion of the slaughter]. Rabbi Eliezer says, It is sufficient if it gurgled and spurted

[blood at the completion of the slaughter]. Rabbi Shimon said: If a man slaughtered [a dying animal] by night [and couldn't see any of the blood] and early the following morning found the sides [of the throat] full of blood the slaughtering is valid, for this proves that it gurgled and spurted [blood] which is sufficient according to Rabbi Eliezer's view. The Sages however, say [The slaughtering is invalid] unless it jerked either its foreleg or its hind leg or wiggled its tail and this is the rule regarding both large and small [dying] animals. If a small animal stretched out its foreleg [at the end of the slaughtering] but did not withdraw it [the slaughtering] is invalid for this was but an indication of the expiration of its life [and is not considered a “jerking motion” by a small animal; however, by a large animal, it would be considered a “jerking motion”]. These rules apply only in a case where the animal was thought to be dying, but if presumed healthy, even though it did not show any of these signs, the slaughtering is valid. (7) If one slaughters for a heathen [an idol worshipper], the slaughtering is valid [and one may eat from it]. Rabbi Eliezer declares it invalid [if the animal belonged to the heathen, since at the time of the slaughter, we fear its owner had in mind a sacrifice for his idol]. Rabbi Eliezer said: Even if he slaughtered it with the knowledge that the heathen would eat [only a small portion] of the diaphragm, the slaughtering is invalid for the thoughts

רבנו עובדיה מברטנורא

בחולין **לפי שלא הוכשרו בדם**. שאין אוכל מקבל טומאה עד שיבוא עליו מים או אחד משבעה משקין שהם מים יין ושמן חלב ודבש דם טל: **הוכשרו בשחיטה**. מגו דשריא שחיטה להך בשר מידי אבר מן החי, משויא ליה נמי אוכלא לגבי טומאה. ואין הלכה כר' שמעון: **ו השוחט את המסוכנת**. כל שמעמידים אותה ואינה עומדת מוחמת חוליה, היא מסוכנת, ואפילו יש לה כח בשנייה לאכול קורות ובקיעות של עץ: **עד שתפרכס**. דאי לא פרכסה, היישין שמא ניטלה נשמתה קודם גמר שחיטה: **אם זינקה**. כדרך שהבהמות נופחות בגרונם והדם מקלח ומוזק בכח: **השוחט בלילה**. בהמה מסוכנת שצריכה פרכוס ולא ידע אם פרכסה, ולמחר השכים ומצא כותלי בית שחיטת הצואר מלאים דם, כשרה מפני שזינקה. וכשיטת ר' אליעזר דמכשיר לה בזנוק, אמרה ר' שמעון. ואין הלכה כר' אליעזר: **אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה**. צריכה פרכוס אם היא מסוכנת: **שפשטה ידה**. בגמר שחיטה: **ולא החזירה פסולה**. אם היתה מסוכנת. לפי שאין זה פרכוס אלא כן דרכה בשעת צאת נפשה. אבל גסה לאו אורחה בכחי ובין שפשטה ולא

אומר, הכשרו בשחיטה: **ו השוחט את המסוכנת**, רבן (שמעון בן) גמליאל אומר, עד שתפרכס ביד וברגל. רבי אליעזר אומר, דיה אם זנקה. אומר רבי שמעון, (אף) השוחט בלילה ולמחר השכים ומצא כתלים מלאים דם, כשרה, שזנקה, וכמדת רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד שתפרכס או ביד או ברגל או עד שתכשפש בזנבה, אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה. בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה, פסולה, שאינה אלא הוצאת נפש בלבד. במה דברים אמורים, שהיתה בחזקת מסוכנת. אבל אם היתה בחזקת בריאה, אפלו אין בה אחד מקל הסימנים הללו, כשרה: **ז השוחט לנכרי, שחיטתו כשרה**. ורבי אליעזר פוסל. אומר רבי אליעזר, אפלו שחטה שיאכל הנכרי מחצו כבד שלה, פסולה,

of a heathen are presumed directed towards idolatry. Rabbi Yose exclaimed: Can we not infer from major to minor? For if in the [major] case of consecrated animals where a wrongful intention [of *piggul*, during any one of four sacrificial procedures (i.e., the slaughter, collecting the blood, carrying the blood to the altar and sprinkling the blood on the altar)], renders it [the sacrifice] invalid and there it is established that everything

depends solely upon the intention of the one who performs the service [and not the intention of the one for whom he performs the service], how much more so [should the law be the same] in the [minor] case of non-consecrated animals, where a wrongful intention does not render invalid [in four procedures, rather only two (namely the slaughter or sprinkling of its blood with the intent of idol worship)], [should it not be] that everything depends solely upon the intention of the one who slaughters? (8) If a man slaughtered [an animal] as a sacrifice [to natural objects, such as] mountains, hills, seas, rivers or deserts the slaughtering is invalid [and the meat may not be eaten, however it does not have the status of sacrifices of idols (since natural objects cannot become idols), where one may not derive any benefit from the animal]. If two persons held one knife and slaughtered [an animal], one intending it as a sacrifice to one of the aforementioned things and the other for a legitimate purpose, the slaughtering is invalid. (9) One may not slaughter [in such a manner that the blood flows directly] into the

רבנו עובדיה מברטנורא

כפפה בין שכפפה ולא פשטה כשרה: ז' ור' אליעזר פוסל. אם בהמת נברי היא. אע"ג דישאל קשחית לה מהניא בה מחשבת נברי דסתם מחשבתו לעבודה זרה חצר כבוד. יותרת הכבוד: אמר רבי יוסי קל וחומר. דלא מהניא מחשבת בעלים, הואיל וישאל שחית לה: ומה במקום שמחשבה פוסלת. דהיינו במוקדשים כדכתיב (ויקרא יז) המקריב אותו לא יחשב, קרי ביה לא יחשוב, כלומר שלא יחשוב לאכול חוץ לזמנו כי פגול יהיה: אין הכל הולך אלא אחר העובד. דכתיב המקריב לא יחשב, אבל בעלים לא פסלי במחשבתן כי מקריב לה כהן: מקום שאין המחשבה פוסלת. בגמרא מפרש למתניתין דהכי קאמר, ומה במקום שהמחשבה פוסלת במוקדשים בארבע עבודות אין הכל הולך אלא אחר העובד. מקום שאין מחשבה פוסלת בחולין אלא בשתי עבודות, אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט, והכי פירושה, במקום שהמחשבה פוסלת במוקדשים בארבע עבודות שחיתה וקבלת הדם זריקה והולכה, באיזו מאלו שחשב על מנת לאכול מן הזבח חוץ לזמנו, פגול הוא, ואע"פ שיש בה חומרא זו אין מחשבה הולכת אלא אחר העובד. חולין לענין עבודה זרה שאין מחשבה פוסלת בהתן בארבע עבודות, אלא בשתיים, בשחיתה ובזריקה, דהני הוא דכתיב, וזבח לאלהים יחרם (שמות כג), כל אסור נסכיחם מדם (תהלים יז), אבל קבלה והולכה לא כתיב בהו. והקטרה אע"ג דשייכא בעבודה זרה, מיהו לאו עבודה היא לאפסודי בהמה משום הקטר חלבה לעבודה זרה היכא דלא נשחטה ולא נזרק דמה לעבודה זרה, דהא אפילו בפנים לא מיפסיל קרבן אם חשבת על אכילת בשר בשעת הקטר חלבים, וכיום שמצינו קולא במחשבת חוץ, דין הוא שנקל בזה שלא יהא הדבר תלוי אלא בשוחט. והלכה כר' יוסי: ח השוחט לשם הרים. וכו' שחיתתו פסולה. ותקרובת עבודה זרה לא היא ליאסר בהנאה. משום דכל הני אינן נעשין עבודה זרה. דכתיב (דברים יב) אלהיהם על ההרים, ולא ההרים אלהיהם ומיהו פסולה מלאכול, משום דדמיא לשחיתה לשם עבודה זרה ומחלפה בה. ודוקא שאמר לשם הרים לשם גבעות, אבל אם אמר למלאך הממונה על

שסתם מחשבת נכרי לעבודה זרה. אמר רבי יוסי, קל וחומר הדברים, ומה במקום שהמחשבה פוסלת במקדשין, אין הכל הולך אלא אחר העובד. מקום שאין מחשבה פוסלת בחלין, אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט: ח השוחט לשם הרים, לשם גבעות, לשם ימים, לשם נהרות, לשם מדברות, שחיתתו פסולה. שנים אוחזין בסכין ושוחטין, אחד לשם אחד מכל אלו, ואחד לשם דבר כשר, שחיתתו פסולה: ט אין שוחטין לא לתוך

sea or into rivers [people watching may assume that he is sacrificing to the sea] or into vessels [people may assume he is collecting the blood for idol worship], but one may slaughter into a pool of [cloudy] water [where there is no reflection; if there is a reflection it is forbidden, people may say he is sacrificing to his reflection] or when on a boat [one may slaughter] onto vessels [positioned in such a way where it flows from there into the sea, this obviously not being a sacrifice, only a prudent way, of keeping his

boat clean]. One may never slaughter into a pit [because heretics used to gather blood in this way], yet a person [wishing to avoid soiling his house] may dig a pit in his own house for the blood to run into [i.e., he slaughters a distance from the pit even though an incline will cause it to flow into the pit]. In the street however he may not do so lest he appears to be supporting the ways of the heretics. (10) If a man slaughtered [a non-consecrated animal outside the Temple courtyard] with the [declared] intent that it is for a burnt-offering or a peace-offering or a guilt-offering for a doubtful sin or [with the intent that] it is for the Passover-offering or for a thanksgiving-offering [even though this declared intent does not, in fact, consecrate the animal, however, people watching may think that he had consecrated the animal and is now, in fact, slaughtering a sacrificial animal outside the Temple confines and therefore, it must be permitted to do so, The Sages therefore declared that] the slaughtering is not valid. Rabbi Shimon [not being concerned with an observer's possible mistake], declares it valid. If two persons held one knife and slaughtered [a non-consecrated animal outside the Temple courtyard], one with the intent that it was for one of the above and the other intending it for legitimate purpose, the slaughtering is not valid. If a man slaughtered [a non-consecrated animal outside the Temple courtyard] with the [declared] intent that it is for a sin-offering, a guilt-offering or a firstborn or the tithe [of cattle] or a substitute offering, the slaughtering is

רבנו עובדיה מברטנורא

ההרים ועל הגבעות הרי זו זבחי מתים ואסורה בהנאה: לשם דבר כשר. שחיטה סתם: ט אין שוחטין לתוך ימים. שלא יאמרו לשרו של ים הוא שוחט ולא לתוך הכלים. שלא יאמרו לזרוק דמה לעבודה זרה קא עביד: עוגא. גומא. לשון עוגיאיות לגפנים. במועד קטן: עוגא של מים. דוקא עכורים. אבל צלולין לא, שמא יאמרו לפרצוף פניו הנראה במים הוא שוחט: ובספינה. יכול לשחוט על גבי כלים והדם שותת ויורד לתוך הים, שהרואה אומר כדי שלא ללכלך הספינה הוא עושה: אין שוחטין לגומא כל עיקר. אפילו בבית. וטעמא דגומא, מפני שהוא חק המינים: אבל עושה גומא. בגמרא מפרש דהכי קאמר, אין שוחטין לגומא כל עיקר. והרופא נלקח חצרו כיצד הוא עושה, עושה מקום חוץ לגומא ושוחט והדם שותת ויורד לגומא יחקה את המינים. יחזיק ידיהן בחוקותיהם. יחקה לשון חוק: * השוחט. חולין בחוץ: לשם עולה. כיון דעולה באה בנדר ונדבה, הראוה אומר עכשיו הוא מקדיש ושוחטה לעולה וקדשים בחוץ מותרים, הלכך גזור בה רבנן עלה ופסלוה, וכן שלמים [וכו']! אשם תלוי. בא על ספק חיוב כרת, כגון שתי חתיכות אחת של חלב ואחת של שומן ואכל אחת מהן ואין ידוע איזו מהן אכל. אשתו ואחותו עמו במטה ובא על אחת מהן

ימים, ולא לתוך נהרות, ולא לתוך כלים. אבל שוחט הוא לתוך עוגא של מים, ובספינה על גבי כלים. אין שוחטין לגומא כל עקר, אבל עושה גומא בתוך ביתו בשביל שיכנס הדם לתוכה. ובשוק לא יעשה כן, שלא יחקה את המינים: * השוחט לשם עולה, לשם זבחים, לשם אשם תלוי לשם פסח, לשם תודה, שחיטתו פסולה. ורבי שמעון מכשיר. שנים אחזין בסכין ושוחטין, אחד לשם אחד מכל אלו, ואחד לשם דבר כשר, שחיטתו פסולה. השוחט לשם חטאת, לשם אשם ודאי, לשם בכור, לשם מעשר, לשם תמורה, שחיטתו כשרה.

valid [all bystanders, realize that his announced intent is nonsense and there is no possible mistake]. This is the general rule: if one slaughtered an animal, declaring it to be for a sacrifice [the kind] which [he has the option to voluntarily consecrate, such as that which] can be brought either as a vow or as a freewill-offering [since, one watching may think he had, in fact, consecrated the animal before its slaughter,] it is [therefore,] not valid, but if he declares it a sacrifice which cannot be brought either as a vow or a freewill-offering, it is valid.

רבנו עובדיה מברטנורא

ואין ידוע על איזו מהן בא, מביא אשם תלוי להגן מן היסורים עד שיוודע לו אם חטא ודאי מביא חטאתו. ומתניתין ר' אליעזר היא דאמר מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום, שבכל יום עומד בספק חטא ולבו נוקפו שמא חטאתי. ונמצא שדבר הנידר ונידב הוא: **לשם פסח**. ופסח נמי מקרי דבר הנידר ונידב הואיל והוא עשוי להפרישו כל ימות השנה ולהניחו עד זמנו, אמרי קא שחיט שלמים בחוץ ואכיל להו: ר' שמעון מכשיר. דלא חייש למראית העין: **אשם ודאי**. כגון אש גזילות מי שנשבע לשקר על כפירות ממון, ואשם מעילות, ואשם שפחה חרופה ועל שם שאשם תלוי בא על ספק, קרי להני אשם ודאי: **לשם בכור לשם מעשר**. מידע ידעי אינשי דשקר הוא, דבכור ומעשר קלא אית להו ומידע ידעי מקמי הכי, דאילו ההיא שעתא לאו בני אפרושי ניהו דנימא השתא קמקדיש להו: **זה הכלל**. לאתויי אם אמר הריני שוחט לשם עולת נזיר, שהיא פסולה. דמהו דתימא ליבא למיחש לחורבא, דמידע ידעי דהא לא נדר, קמשמע לן דמימר אמרי דילמא נדר בצנעא זה שלשים יום שהוא סתם נזירות, ובשלשים יום לא מינכרא מילתא לשכניו: **ושאינו נידר ונידב**. לאתויי עולת יולדת. שאם אמר לשם עולת יולדת בפירוש, כשרה. ואפילו לשם אשה שאינה חייבת קרבן לידה. ומהו דתימא הואיל ואין אותה אשה חייבת קרבן לידה לא היתה זו אלא נדבה, קמשמע לן דאימר שמא הפילה, דמפלת אין לה קול, ונמצא קרבן זה חובה ולא נדבה ולפיכך שחיטתו כשרה:

Gemara Chullin 44b-45a

גמרא חולין דף מד:

“Then said I, Ah Lord God! behold my soul has not been polluted,” (Ezekiel 4:14) for I did not allow impure thoughts to enter my mind during the day, so as to lead to pollution at night. “For from my youth even till now I have not eaten of that which dies of itself or is torn of beasts,” (ibid.) for I have never eaten of the flesh of an animal of which it been exclaimed: “Slaughter it! Slaughter it

(יחזקאל ד) ואומר אֱהֵה ה' אֱלֹהִים הִנֵּה נִפְשִׁי לֹא מִטּוֹמְאָה שְׁלֹא הִרְהַרְתִּי בַיּוֹם לְבֹא לְיַדִּי טּוֹמְאָה בְּלִילָהּ. וְנִבְלָה וְטָרְפָה לֹא אֲכַלְתִּי. שְׁלֹא אֲכַלְתִּי בְּשׂוֹר כּוֹס כּוֹס. וְלֹא בָא בְפִי בְשׂוֹר פְּגוּל שְׁלֹא אֲכַלְתִּי מִבְּהֵמָה שְׁהוּרָה בְּהַ חֶכֶם. מִשּׁוּם רַבִּי נִתֵּן אֲמָרוֹ שְׁלֹא אֲכַלְתִּי מִבְּהֵמָה שְׁלֹא הוֹרְמוֹ מִתְּנוּתִיהָ. רַבָּה שְׂרָא טָרְפָתָא וְזָבֵן מִינָהּ בְּשָׂרָא. אֲמָרָה לִיָּהּ בֵּת רַב חֲסִידָא אֲבָא שְׂרִי בּוֹכְרָא וְלֹא זָבֵן מִיָּנִיהּ בְּשָׂרָא. אֲמַר לָהּ הִנֵּי

[before it dies from an illness]!” “Neither did abhorred flesh come into my mouth,” (ibid.) for I did not eat the flesh of an animal which a Sage declared to be permitted. It was reported in the name of Rabbi Natan that this means: I did not eat of an animal from which the priestly dues had not been set apart. Raba once declared an animal, a doubtful case of *treifah*, to be permitted and then bought some of the meat. Whereupon the daughter of Rav Chisda said to him, “My father once permitted a firstling [which, after the destruction of the Temple, was permitted to be slaughtered and eaten by priests only if it had a physical blemish which would have rendered it unfit for a sacrifice. It was therefore necessary for a Rabbi to examine the blemish and give a ruling on it] but would not buy of its meat.” To which he replied, This

[suspicion] applies only in the case of a firstling since it may be sold only by appraisal [the meat of a firstling was not permitted to be sold by weight in the butcher's shop but only by an approximate estimation of its value]; in my case, however, the selling by weight is proof against suspicion. What other suspicion can there be? That I receive a choice piece? But every day I am given the choicest meat. Rav Chisda said, Who is a scholar [to whom a lost object is to be restored on his identifying it by general impression, without mentioning any special distinguishing marks]? He who would declare his own animal *treifah* [when there has arisen a doubt with regard to it]. Rav Chisda further said, To whom does this verse

apply, "He that hates gifts shall live?" (Proverbs 15:27) To him who would declare his own animal *treifah*. Mar Zutra gave the following exposition in the name of Rav Chisda: He who studies Scripture and the Mishnah, declares his own animal *treifah*, and attends the scholars, of him it is written, "When you eat the labor of your hands, happy shall you be, and it shall be well with you." (Psalms 128:2) Rav Zevid said, He is worthy of inheriting two worlds: this world and the World to Come: "Happy shall you be" in this world, "and it shall be well with you" in the world to come. Whenever Rabbi Elazar was sent a gift from the house of the Nasi he would not accept it, and whenever he was invited out to dine he would not go, and he would say, Doesn't the Master [i.e., the Nasi] want me to live? For it is written, "He that hates gifts shall live." Whenever Rabbi Zeira was sent a gift he would not accept it, but whenever he was invited out to dine he would go, for he used to say, They are honored by [inviting] me.

וזהר אחרי דף ע"ט ע"א

תאנא מאי דכתוב (בראשית ג) ואיבה אשית בינך ובין האשה. ארבעה ועשרים זיני מסאבותא אטיל חוץ בנוקבא כד אתחבר עמה כהושבן ואיבה. ועשרין וארבע זיני (ס"א דינין) מתערין לעילא. ועשרין וארבע לתתא. ושערא רבא וטופריה סגיא וכדין דינין מתערין בכלא ותאנא כד בעת אתתא לאתרכאה בעינא לספרא ההוא שערא דרבי ביומא דאיהי מסאבא ולספרא טופרהא וכל ההוא זוקמא די בהון. דתאנא ברזי דמסאבותא זוקמא דטופרין יתער זוקמא אחרא ובגיגי כד בעיין גניזא ומאן דאעבר לון לגמרי כאילו אתער חסד בעלמא. דתנא לא ליבעי ליה לאיגיש למיהב דוכרנא לזינין בישין. דתנינן (ע"א) אלה וארבע מאה וחמש זינין בישין מתאחדן בההוא זוקמא דאטיל חוץ תקיפא וכלהו מתערין בההוא זוקמא דטופרין ואפילו מאן דבעי יעביד בהו תרשין לבני נשא משום אינן דתליין בהו ומאן דאעבר לון כאילו אסגי חסד בעלמא ודינין בישין לא משתבחין. ויעבר ההוא זוקמא וטופרהא דרשים ביה. דתנא מאן דדריד ברנליה או במסאניה עליוהו יכיל לאתקא. ומה

מילי בוכרא דאשומא מודבן. הכא מתקלא מוכת. מאי איכא משום אומצא מעליותא כל יומא אומצא מעליותא זבגו לי. אמר רב חסדא אינהו תלמיד חכם הרואה טריפה לעצמו. ואמר רב חסדא אינהו (משלי יד) שונא מתנות יחיה זה הרואה טריפה לעצמו. דרש מר זוטרא משמיה דרב חסדא כל מי שקורא ושונה ורואה טריפה לעצמו ושמש תלמידי חכמים. עליו הכתוב אומר (תהלים קכח) יגיע כפיד כי תאכל אשריד וטוב לך. רב זביד אמר זוכה ונחל שני עולמות העולם הזה והעולם הבא. אשריד בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא. רבי אלעזר כי הווי משדרי ליה מבי נשיאה מידי לא שקיל. וכי הווי מזמני ליה לא אזיל אמר לא קא בעי מר דאיחי דכתוב ושונא מתנות יחיה. רבי זירא כי משדרי ליה לא שקיל. כי הווי מזמני ליה אזיל. אמר אתיקורי הוא דמתקרו בי:

בְּהָאֵי שְׁיִירֵי דְשִׁירֵי דְזוּהֶמָּא דְלַעֲיָלָא כְּדָ אַתְתָּא דְמַקְבְּלָא וְאַתְחַבְרַת בְּחוּיָא וְאַטְיִל בְּהָ זוּהֶמָּא עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְוִי לַעֲלָמָא דְמַקְבְּלָא מִינָהּ מַהֲהוּא זוּהֶמָּא. בְּגִינֵי כְּדָ וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טוּמְאַתָּה לֹא תִקְרַב. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר קְדָשָׁא בְרִידָּהּ הוּא הִבִּיאוּ עָלַי בְּפִרְהָ בְּרֵאשׁ חֲדָשׁ. עָלַי וְדָאֵי בְּגִין דִּיתַעֲבַר הֵהוּא הוּיָא וְיִתְבַסֵּם מָאן דְּבִעְיָא עָלַי כְּמָה דְכְּתִיב (ישעיה ו) שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב בְּקִרְחָ (במדבר טו) הַנוֹעָדִים עַל יְיָ דְבְּגִינֵיהוֹן אַתְעַר מָאן דְּאַתְעַר דְּאֵתִי מִסְטַרְיֵיהוּ. אוּף הִכָּא הִבִּיאוּ עָלַי בְּפִרְהָ עָלַי מְמוּשׁ. בְּגִין דִּיתְבַסֵּם וְיִתַעֲבַר וְלֹא אִשְׁתַּכַּח חוּיָא בְּאַתְרֵי דְשְׂאָרֵי. וְכַל כְּדָ לְמָה. עַל שְׁמַעְטָתִי אֶת הִירַח וְשִׁלְטָא בְּהָ מָאן דְּלָא אֲנִצְטְרִיד. וּבְגִינֵי כְּדָ כְּתִיב וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טוּמְאַתָּה לֹא תִקְרַב. וְכָאָה דְרָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׂאָרֵי בְּגִוּוּיָהּ וְכָאָה עַדְבִּיָּהּ בֵּין עֲלָאִין וְתַתְאִין. עֲלִיָּהּ כְּתִיב (קהלת י) אֲשֶׁרִיד אֲרִין שְׁמִלְכַד בֶּן חוֹרִין מְהוּ בֶּן חוֹרִין דְּנִקִּיף רִישָׁא לְגַלְאָה וּלְפִרְשָׁא מִלִּין וְלֹא דְחִיל. כְּהָאֵי דְאִיהוּ בֶּן חוֹרִין וְיִמָּא מָאִי דְבִעֵי וְלֹא דְחִיל. מְהוּ מְלַכְדָּא דָּא הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְאָרִיָּה דְאִוְרִיָּתָא מְאָרִיָּה דְהַקְמָתָא. דְכַד הָוָה רַבִּי אַבְאָ וְחַבְרֵיָא הָמָאן לְרַבִּי שְׁמַעוֹן הוּוּ רַחֲמֵי אַבְתְּרִיָּה וְאַמְרֵי (הושע יא) אַחֲרֵי יְיָ יִלְכוּ בְּאַרְיָהּ וְשִׂאָנָּה:

Yosef le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Rabbeinu Yonah, Sha'arei Teshuvah, 5d

שערי תשובה לרבינו יונה דף ה ע"ד

It is written, “God’s sacrifices are a broken spirit; a broken and crushed heart, God, You will not scorn.” (Psalms 51:19) “A broken spirit” is a lowly and contrite spirit. “A broken heart” refers to the breaking of material desire, because desire is set in the heart, as it says, “The desire of his heart You have given him.” (ibid., 21:3) The previous verse is in the Psalm of repentance. From the fact that it states, “a broken and crushed heart, God, You will not scorn” we learn, that a penitent is reconciled with God through the shattering of his material desires, and that this is one of the essentials of repentance. Also, referring to the subject of repentance it is written, “to revive the spirit of the lowly and to revive the heart of the crushed.” (Isaiah 57:15) Our Sages, of blessed memory, said, “Whoever has these three characteristics is of the disciples of Avraham our father: a good eye, an unpretentious spirit, and a lowly soul.” “A lowly soul” means that he does not follow material desire even in permissible things, as we find that Avraham said, “Now I have known that you are a woman of beautiful appearance” (Genesis 12:11) — for until that day he had

כתוב (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. רוח נשברה הוא הרוח הנמוכה והנכנעת ולב נשבר על שבירת התאוה הגשמית כי התאוה נתונה בלב כמו שנאמר (שם כא) תאות לבו נתת לו. ובמזמור התשובה נאמר המקרא הזה. ובאמרו לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. למדנו מזה כי בעל התשובה מתרצה אל השם בשבירת התאוה הגשמית וכי זה מעיקרי התשובה ועוד נאמר בענין התשובה (ישעיה נז) להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה כל שיש בו שלש מדות הללו מתלמידיו של אברהם אבינו עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה. ענין נפש שפלה שאינו הולך אחר התאוה הגשמית גם בדברים המותרים כמו שמצינו שאמר אברהם (בראשית יב) הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את שלא

not gazed at her, to notice her beauty. Referring to the verse, “and they were bound until the day they died [in] living widowhood,” (II Samuel 20:3) they, [the Rabbis] of blessed memory, said, Every day, David would command that the hair of his concubines be styled and that they be given cosmetics with which to beautify themselves, in order to provoke his desire so that he might subdue it, then through the merit of conquering his urge for them, God should forgive him for the matter of Batsheva.

נִסְתַּבֵּל בָּהּ עַד הַיּוֹם הַהוּא לְהִתְבּוֹנֵן עַל תְּכוֹנַת יָפִיָּהּ. וְאָמְרוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה בְּמָה שִׁפְתּוֹב (ש"ב ב) וְתִהְיֶינָּה צְרוּרוֹת עַד יוֹם מוֹתָן אֲלֻמְנוֹת חַיּוֹת בְּכָל יוֹם הִיָּה דוֹד מִצּוּיָה לְהִיטִיב אֶת רֵאשׁוֹן וְנוֹתֵן תְּמָרוֹקִין לְקִשְׁטָן בְּדֵי לְהַצִּיק לְתֵאוֹתוֹ וּלְהַכְנִיעָה בְּאִשֶׁר כּוֹבֵשׁ יִצְרוּ מִדּוֹן לְמַעַן יִתְפַּכֵּר לוֹ עַל דְּבַר בַּת שֶׁבַע:

Practical Law:

Rambam, Forbidden Relations, Chapter 22

(1) Even a trustworthy and proper man may not be appointed to guard a courtyard where there are women, even though he stands outside, because there is no guardianship over sexual matters. And it is forbidden for a man to appoint a steward over his household, so that he not lead his wife to sin. (2) It is forbidden for a Torah scholar to live in a courtyard where there is a widow, even if he does not seclude himself with her, because of suspicion, unless his wife is with him. So, too, it is forbidden for a widow to raise a dog, because of suspicion. And a woman should not purchase male slaves, even minors, because of suspicion.

הלכה
הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כב

א אין ממנין אפילו אדם נאמן וכשר להיות שומר חצר שיש שם נשים אף על פי שהוא עומד בחוץ שאין אפטרופוס לעריות. ואסור לאדם למנות אפטרופוס על ביתו שלא ינהיג אשתו לדבר עבירה; ב אסור לתלמיד חכם לשכון בחצר שיש בה אלמנה אף על פי שאינו מתייחד עמה מפני החשד. אלא אם כן היתה אשתו עמו; וכן האלמנה אסורה לגדל כלב מפני החשד. ולא תקנה אשה עבדים זכרים אפילו קטנים מפני החשד:

ACHAREI FOR THURSDAY NIGHT

אחרי ליל ששי

צירוף יהוה

כז וְאֵת פֶּרֶ הַחֲטָאת וְאֵת שְׁעִיר הַחֲטָאת
צִפְרִיא דְחֲטָאתָ דִּי אֲתַעַל
מִדְּמָהוֹן לְכַפֵּרָא בְּקוֹדֶשׁ
יִתְפַּקֵּן לְמִבְרָא לְמִשְׁרִיתָא

כז וְאֵת פֶּרֶ הַחֲטָאת וְאֵת שְׁעִיר הַחֲטָאת
אֲשֶׁר הוּבָא אֶת־דָּמָם לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ יוֹצִיא

(27) And the sin-offering bull and the sin-offering he goat, [both of] whose blood was brought to effect atonement in the Sanctum, he must take outside the camp, and they must burn in fire their hides, flesh and the waste matter inside its

RASHI
(27) Whose blood was brought — to the

רש"י
(כז) אֲשֶׁר הוּבָא אֶת דָּמָם. לְהִיכֵל וּלְפָנָי וּלְפָנָיִם: